

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ח. רובינשטיין והפעם: איחורים

ביז היוזרת

השבוע ישבתי בבית על כוס קפה והתענגתי על החופשה הקסומה. כמה נחמד ורגוע לשבת בבית, לא לעבוד, ללקק גלידה ולהינות מהמלאכיות של תינוקת זעורה.

פתאום קיבלתי טלפון היסטרי מהמזכירה שלי. מתברר, שבעוד רבע שעה אמורה להתחיל הקרנה של התוכנית שלנו במתנ"ס ברחובות, אבל הנאמנת (זו שאמורה להגיע עם התוכנית) התאשפזה באופן פתאומי ומתוך הלחץ והבהילות היא שכחה לעדכן. מה עושים?

המזכירה לא מצאה אף נאמנת שתוכל לצאת באופן מידי לרחובות. השעון התקדם במהירות, קהל של נשים ונערות יושב באולם וממתין. הבנתי שאין לי פה שתי ברירות, אלא לעצור מיד את החופשה החגיגית שלי, לעלות למונית הראשונה ולנסוע לרחובות עם התוכנית.

התארגנתי במהירות, אבל לא הצלחתי למצוא מונית. כל הנגי המוניות בבני ברק היו תפוסים... נואשת, הבטחתי לחברת המוניות מחיר כפול, אבל גם זה לא עזר. "גברתי, אין מוניות, בין הזמנים עכשיו", הסביר לי הסדרן. "כולם תפוסים!"

השעון המשיך לדהור. לפי החישוב שלי, הקהל כבר היה אמור לצפות בסצנת הפתיחה הדרמטית ביער. אבל לי עדיין אין מונית! סוף סוף, עליתי לאיזשהו רכב והזדחלתי בפקקים של גוש דן. פחדתי להסתכל בשעון, האיחור הלך והחמיר...

מנהלת המתנ"ס, אשה ערכית ועדינה, התקשרה. שפכתי התנצלויות לתוך הטלפון, אבל היא רק ביררה בעדינות: "תראי, אני אוהבת להיות כנה עם הקהל שלי. תגידי לי את כל האמת - באיזו שעה בדיוק תהיי פה? אני רוצה שהקהל יידע את הזמן המדויק, וכל אחת תחליט אם היא רוצה להמתין או ללכת הביתה. ישבתי ברכב כשאני על קוצים, הכביש עמוס, הרכב עומד והאיחור נהיה משמעותי יותר מרגע לרגע. הרגשתי שאין לי את האומץ להכנס לאולם ולפגוש פנים מול פנים את הנשים שמחכות כבר חצי שעה לתוכנית..."

החלטתי שאהפוך להיות אנונימית. אף אחת לא צריכה לדעת שקוראים לי חני רובינשטיין, הן לא צריכות לדעת שאני קשורה להקרנה באופן אישי, שתחשבוני שאני סתם נאמנת שנשלחה עם התוכנית.

בכל הפקק הארוך, תיכננתי איך אגיע, אסתכל על הרצפה כדי לא להכיר אנשים ובעיקר כדי שלא יכירו אותי. ואם נשים תכנסנה? אומר להן

עמדתי מול מנהלת המוזיאון, מותשת ומיואשת.

רציתי לצלם בתוך מוזיאון. סיכמתי איתה בצורה מסודרת את כל הפרטים הטכניים וביום המיוחל הגענו לשטח. רצינו להתחיל לצלם ואז ניגשת אלינו מנהלת המוזיאון. היא הסתובבה בין המוצגים השונים בארשת חשיבות ונראתה כמו אחד מאלו המועמדים לשימור.

ראשית, היא אספה את כל הצוות שלנו לשיחת תדרוך והוראות שבה היא הסבירה על מהות המוזיאון וחשיבות המוצגים ועל כן - ברוחב לב - היא מרשה לנו לצלם בשטח, אבל - זה רק בתנאי שנישמע להוראות שלה - לא לזוז, לא לגעת, בקושי לנשום.

השתדלנו לזרום איתה וכולנו יחד הנהנו בראשינו בפנים רציניות. התחלנו למקם ציוד כדי להתחיל סופסוף את הצילומים, ואז היא עצרה אותנו, הוציאה שוב את כולן החוצה, קראה לי אליה ואמרה: "רק עכשיו אני מגלה שלא פתחת תיק מסודר. יש לך ביטוח על יום הצילומים הזה? בלי האישור הזה אין לי אפשרות להרשות לך לצלם פה!" ביטוח - !! - אמא'לה!!

התקשרתי לסוכנת ביטוח וסגרתי איתה ביטוח ליום הצילומים. הסוכנת הבטיחה לשלוח את הפוליסה מיידית ואני אמרתי למסריטות שהאישור כבר מגיע והן יכולות להתחיל, אבל המנהלת לא הסכימה. "רגע, תעצרי אותן!" היא דרשה בסמכותיות. "עדיין לא סיימנו את

החלטתי
שאהפוך
להיות אנונימית.
הן לא צריכות
לדעת שאני קשורה
לתוכנית באופן
אישי

שהן צודקות, ואני מעבירה את התלונה לחני רובינשטיין... אבל כשירדתי מהרכב (עם איחור מחריד של שלושת רבעי שעה), החלטתי להתנהג מול הנשים הממתנות כמו ילדה גדולה... לספר באמת מה קרה ופשוט להתנצל!

וזה היה שווה. הן הגיבו בכאלו אמפתיה והתחשבות שמגיע להן ולמנהלת המתנ"ס צל"ש, וכאן המקום להודות להן. ככה זה עם איחורים, גם בהם צריך מזל...

נזכרת בפעם ההיא בה הגעתי לתוכנית עשר דקות לפני הזמן, מוחאת לעצמי כפיים על הדיוק. נכנסת פנימה בתחושת סיפוק - אבל האולם ריק. מתקשרת למזמינה. אה, הגעת כבר? רגע, מה השעה בעצם? אה, נכון היינו אמורות להתחיל תוכנית, אישי, אני אגיד לך מה. יצאנו מביתר באיחור של שעה, ורק עכשיו אנחנו נכנסות לאשדוד, הבעיה שסיכמנו על שיט לפני התוכנית שלך, ואי אפשר לדחות אותן, כי עוד מעט מחשיך. מה את אומרת? יש לך עוד תוכנית אחרינו? את לחוצה בזמן... אוהה, איזו מסכנה, אני סומכת עליך שתסדרי איתן... ואז היא מוסיפה באבירות: אבל אל תחכי לנו בחוץ, תכנסי לאולם, תדליקי לך מזגן, שבי, תתאווררי קצת, תנוחי... וכשאני מנסה להשחיל איזו מילה בתוך ים המילים שלה - אני מגלה שהשיחה נותקה.

ודווקא בפעם ההיא שאיחרתי ברבע שעה (ותסלחי לי אריאלה מהוד השרון על האיחור), זה קרה בדיוק אצל המארגנת הכי דייקנית, שיצאה לחכות לי בכביש עשר דקות לפני הזמן.

כל זה כשמדובר באיחורים רגילים, אבל מה קורה כשיש איחור כבד ביום צילומים?

צילמנו באודיטוריום ענק מאות נשים ובנות. יום הצילומים הזה כלל היערכות לוגיסטית אדירה והיה מתוכנן לפי לוח מדויק ומדוקדק. כשהגענו לאודיטוריום, גילינו שהשער לכניסת רכבים חסום על ידי רכב חונה. שתי משאיות מלאות בציוד הכבד לא יכלו להכנס בשער.

ניסינו לזהות למי שייך הרכב שחסום את הכניסה. ניידת משטרה הוזעקה לעזור לנו לאתר את בעל הרכב, ורק אחרי שעתיים וחצי

הגיע בעל הרכב ופינה את המעבר. האיחור הזה היה קריטי, ושיבש לנו את כל היום. עבור הצילומים האלו היינו צריכות למלא את כל האודיטוריום במאות נשים, נערות וילדות, שהיו אמורות לתפוס את כל המושבים באודיטוריום ולהעמד לתמונת מחזור. מדמיינות כמה מורכב להשיג ולרכז את כל הקהל הרב-גוני הזה להסרטה משותפת?

היו שם ילדות בנות חמש, נערות סמינר ואמהות לילדים. הילדות כבר איבדו סבלנות (אני רוצה את אמא, אני רוצה הביתה...), נערות הסמינר רצו לחזור הביתה (אנחנו רעבות... ויש לנו מבחן מחר!). דווקא הנשים (אלו שהשאירו הכי הרבה עבודה בבית) גילו יותר הבנה וסבלנות. היינו צריכות להחזיק את הקהל (עכשיו כולן עומדות בדממה), לשכנע (מי שתשאר תקבל קרטיב), להרגיע (הנה אנחנו מביאות כיבוד), להבטיח (עוד ממש מעט זה מסתיים), לענות לטלפונים של אמהות (כן, כן, אמא של שרה'לה, הכל בסדר איתה, ואנחנו נחזיר אותה ממש עד הבית) ואל תזלזלו - הבטחנו ליוני עד הדלת לעשרות ילדות...

בשלב הזה נשרו כבר כמה נשים, שעם כל הרצון והנדיבות היו חייבות לחזור הביתה.

מאיפה אני משיגה מהרגע להרגע נשים אחרות במקומן? יצאתי לרחוב ירושלים בבני ברק, ניגשתי לנשים אקראיות

תהליך ההרשמה".

"מה עכשיו?" - אני נאנחת. "יש לך אישור ניהול תקין?" "בטח!" אני מבטיחה לה. "אני צריכה לתיק אותנו בניירת מסודרת". שוב, שיחות טלפון בהולות והאישור אצלה ביד.

"אנחנו יכולות כבר לצלם?" שאלתי. "תראי, גברתי, אני מבינה שאת ממהרת ורוצה לצלם", היא עונה לי באיטיות (יש לה את כל הזמן שבעולם...) "אבל בפוליסה כתוב ביטוח עבור חנה רובינשטיין. "חנה!" היא נפנפה לי בידיים בתנועה סמכותית. "אני חייבת לראות תעודת זהות שלך כדי לדעת שאת בעלת הפוליסה!" ואז, תוך כדי דיבור, ראיתי את הידיים שלה. היתה בהן המון נוקשות (מבנה כף היד), היצמדות מופרזת לכללים, דיוק בזמנים באופן קיצוני ומשטר פנימי חמור מאוד. כשראיתי את הידיים האלו, הבנתי שאני צריכה נס או שניים כדי להצליח לצלם היום במוזיאון.

הרצתי משלוחן שיביא את תעודת הזהות שלי. בשלב הזה התלבטתי אם לא לבקש שיצרפו לתעודה קלטר מסמכים לכל דרישה או קפריזה שלא תבוא ושיכניסו שם גם את תעודת סיום גן שושנה, תמונת מחזור שסיימתי כתיב ח', דרכון, רב קו, פטור מהצבא מכתה י"א, ואולי היא צריכה גם כתובה מהחתונה, לכי תדעי...

רק אחרי בירוקרטיה מתישה היא איפשרה לנו להכנס ולצלם. אגב, כל ההסרטה הזו נגנזה בסוף - אבל זה כבר סיפור לפעם אחרת...

שעברו בדיוק ברחוב וביקשתי מהן אם הן מוכנות שנסריט אותן לתוכנית, תמורת תשלום כמובן. רובן הסתכלו עלי כאילו נפלתי מאיזה כוכב, משכו כתף והמשיכו ללכת (את האמת? הבנתי אותן, לא בטוחה שהייתי מתנהגת אחרת), אבל אז ראיתי אותה, אשה חמודה שהובילה עגלת תאומים. "את רוצה אולי להרוויח 50 שקלים בעשר דקות?" פניתי אליה. מה? היא שאלה ולא הבינה מה אני רוצה מחייה.

"תראי, אני בסך הכל צריכה שתכנסי לאולם, תחבקי את הגנות שנמצאת שם (לעיני המצלמות שלנו) וזה הכל, ואני משלמת לך... מוכנה? בבקשה, תסכימי! זה גם כסף וגם מצוה... היא לא הבינה מי זו בדיוק הגנת, ולמה זה ממש מצוה ליפול על צווארה בהתרגשות, אבל היא הסכימה להכנס עם זוג התאומים שלה. ברגע הראשון ראיתי שהיא בהלם מוחלט, מתפלאת לאן היא צנחה, אבל מהר מאד היא השתלבה בצילומים, חיבקה את הגנות ולחצה את ידיה בחום!

ובכל פעם שאני מגיעה עם התוכנית הזו ואני רואה במסך את האשה המתוקה (שאיני יודעת את שמה אפילו) נופלת בהתרגשות על צוואר הגנת, אני מודה לה בליבי, שהקשיבה למצוקה והסכימה לעזור לאשה לא מוכרת (וגם תמהונית משהו, שרצה ברחובות מימון וירושלים ומבקשת בקשות הזויות מהעוברות ושבות) סתם כי היא רצתה לעזור.

<<

אז איך רואים בידיים עמידה בזמנים, משמעת עצמית ושמירה קפדנית על כללים או לחילופין, את ההיפך מכל זה? כשמאבחנים כף יד, מעבר לקווים ולנקודות, בוחנים גם את מבנה כף היד.

בליטה מתחת לזרת - כאשר יש בליטה שנראית כמו עצם בולטת בדופן כף היד - זה מוכיח על משמעת עצמית ועמידה בזמנים. אלו הנשים שלא תלכנה לישון בלי לסיים את מה שהן התחייבו, ואף פעם ספר טוב לא יגרום להן להזניח את המחויבויות שלהן. כשאנחנו מתבוננות בכף היד - אנחנו צריכות להעזר בקווים תומכים נוספים שמאשרים את התכונה, כמו:

פרקי אצבעות בולטים - בליטות בחיבור מוכיחות על ארגון, חשיבה, תכנון ועמידה בזמנים.

תמיד כשאני מזהה את פרקי האצבעות הבולטים ומספרת לאשה שמולי שהמגירות שלה בבית מאורגנות כמו חיילים - היא מכווצת את המצח ומתנצלת: "הלוואי! יש לי בבית מגירה אחת ממש לא מסודרת...". אפשר להתבונן בקווים תומכים נוספים כמו: קו ראש נוטה למטה מאפיין את אנשי היצירה והאמנות שלרוב מתקשים לעמוד בזמנים, קו ראש ישר מאפיין את האנשים המעשיים שלרוב מחוברים היטב לשעון. אגב, עורכות קראט לא צריכות להסתכל על היד שלי כדי לדעת שאין לי אף אחד מהקווים ומהסימנים הנ"ל...

אז, בפעם הבאה שהמדור מגיע למערכת ברגע שאחרי האחרון ואני מקבלת נזיפות היסטוריות נוסח: "העיתון כבר יורד לדפוס" או: "זהו זה! אני נאלצת להכניס כתבה חילונית במקום המדור שלך"... פשוט, עורכות יקרות, קבלו אותי בהבנה - זה אפילו כתוב לי בידיים!...

מה שתמיד יהיה - המדור המיוחד עכשיו בספר מתנה להיום ולתמיד

ספר שמדבר בשפת העבודה הפנימית שלנו, מלא בחיבור, בתוכן ובהעמקה.

מאת א. הרמן, מחברת הספר היחודי "אנשים מקריסטל ונחושת".

הוצאת המודיע להשיג בכל חנויות הספרים המובחרות

צלצלו והספר בדרך אליכם! 4567 מקום טל להזמנות: 02-80-26-622